

El perfil

Lluís Simon / lsimon@el9.cat

Poulidor no era un perdedor

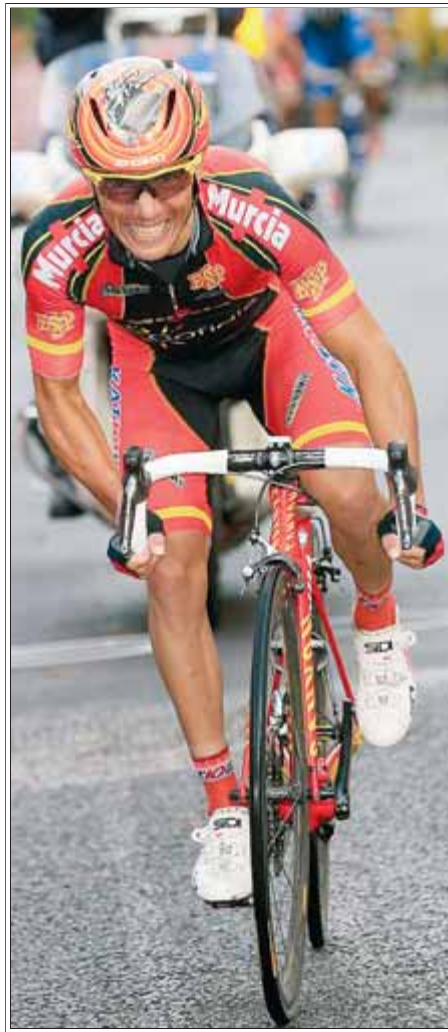
Joaquim Rodríguez

Per entendre el talent natural i la seva capacitat de treball la dada més rellevant és que el català ha estat dues vegades el número 1 del rànquing mundial (2010 i 2012), un èxit que encara aspira a repetir aquesta temporada. El seu fitxatge el 2009 pel Katiuixa va canviar-lo completament, transformant-lo de gregari de luxe a líder total en un dels equips més rics del pilot.

Durito (1979) es va guanyar el seu sobrenom en la primera concentració com a professional amb l'equip ONCE. En la primera pujada mentre els seus companys esbufegaven ell va deixar-los enrere com si res i per fer-los veure que pedalava amb suficiència va deixar anar les mans del manillar mentre simulava que fumava un havà. Els veterans van somriure davant la gracieta d'aquell jovenet de Parets del Vallès que portava el ciclisme a la sang. Manuel Rodríguez, el seu pare, s'havia fet un nom en el ciclisme de Catalunya com a director de diferents equips.

Tot i que Rodríguez es disputa amb Miquel Poblet (1928-2013) l'honor de ser considerat el millor corredor català de tots els temps, en aquests últims mesos se li ha penjat la llufa de ser la malastrugança feta ciclista. En un any i mig se li ha escapat de les mans el Giro d'Itàlia (2012) per una diferència de 16 segons –la quarta més curta de la història–, la Volta a Espanya del mateix any després de ser-ne líder durant 13 etapes i, finalment, el campionat del món celebrat diumenge passat a la Toscana. El de Parets va enfilat l'últim quilòmetre sota la pluja en solitari i quan semblava que finalment tenia el campionat a la butxaca va aparèixer la figura amenaçant del portuguès Rui Costa que en l'esprint final el va derrotar per mig metre.

La dolorosa derrota no va estar exemp-

Purito, al mundial de Florència. EFE

ta de polèmica. L'estratègia en els últims quilòmetres de l'equip espanyol va ser nefasta. Alejandro Valverde, antic company del català i rival en les últimes temporades, tenia la missió d'exercir de vigilant de Rui Costa en els quilòmetres finals, però va deixar escapar la presa en el pitjor moment i Rodríguez es va tornar a quedar, una vegada més, a les portes de la glòria.

Més enllà de les comparacions que es pugui fer entre el català i Raymond Poulidor (1936), símbol del ciclista perdedor als anys seixanta i setanta, la realitat és que Rodríguez ja és per mèrits propis, com el mateix Poulidor, un dels grans ciclistes de la història. És l'únic ciclista català que ha pujat al podi en les tres grans voltes (Tour, Giro i Volta), que ha tocat amb les seves mans dues medalles en el campionat del món i que té en el seu palmarès les tres curses professionals més rellevants del ciclisme català (Volta, Setmana Catalana i Escalada a Montjuïc).

Personalment, a més, és un esportista que s'ha fet estimar pel seu estil agressiu, sobretot en les etapes de muntanya, i pel seu tarannà accessible a tothom que se li acosta, a banda de ser un fervent defensor de la possibilitat que Catalunya tingui el seu propi equip professional. La crisi del ciclisme català va obligar el seu germà (Alberto), que segons els experts era el bo de la família, a deixar aquest esport.

Un nom, un món

Xevi Planas / xplanas@presencia.cat

Llorenç Moyà

També a Robines plou. Ho cantava Maria Laffitte en aquell poema de Jaume Vidal Alcover en què se'ns recorda que el món va girant entre quatre llunes i un instant. I ho constatava Llorenç Moyà (Binissalem, 1916-Palma, 1981) en el títol d'un dels seus llibres, *A Robines també plou*. Moyà va convèncer diversos escriptors amics seus el 1965 per tal que dediquessin un text a la Mare de Déu de Robines, a la qual va demanar en uns versos que protegís la vinya de Binissalem, la població on l'església de Santa Maria de Robines s'alça amb tota l'esplendor de la seva pedra noble i colorista. Per molt que Moyà esperés que en protegís la vinya, a Robines també

plou. El Gall Editor, que des de Pollença resisteix amb un criteri admirable, acaba de publicar *La tebior dels dies*. Miquel Àngel Vidal hi ressegueix la biografia de Moyà des dels orígens familiars que li donen el segon cognom Gilabert de la Portella fins a la mort en una ambulància sortint d'una sauna on coincidia sovint amb homosexuals com ell, passant per episodis com el del seu èxit al certamen literari Catigene, al qual es va presentar el 1958 atret pel reclam del premi, un frigorífic de la marca que el patrocinava.

Camilo José Cela deia que Moyà era un poeta napoleònic. Blai Bonet, que el trobava florentí, el considerava l'artista més

pur i menys vibrant de Mallorca, un rei de la llengua, un príncep de la forma, un marquès de la llum i un adorador d'arqueologies. Els versos de Moyà, segons Vidal Alcover, cruixen com un pa fet de l'hora o com un vellut crostat. Josep Maria Benet i Jornet va visitar Moyà a casa seva i fa memòria d'aquell espai ben endreçat tenint-lo present com si fos un museu ben subvencionat.

Finalment ara podem saber millor qui va ser Moyà, autor d'aquesta evocació de l'amor: "Jo no l'he tastat mai! Tan sols un tràngol de passions, que et deixen les mans buides, insatisfets els teus desigs i amarga la boca besadora."

“
L'amor és per a
Moyà passions
que et deixen les
mans buides,
insatisfets els
desigs i amarga
la boca